

Henrik Tikkanen (1924 - 1984) a Christer Kihlman (1930 - ) jsou tzv. finskošvédskými autory: náleží ke švédskojazyčné menšině ve Finsku a též švédsky píší. V obecném povědomí platí za spisovatele, kteří s intimními detaily prezentují prostředí "finskošvédské dekadentní vyšší třídy".

Na podzim roku 1975 vydává Tikkanen autobiografické dílo Brandovagen 8 Brando Tel. 35 a Kihlman publikuje román Dyre prins (česky Drahý princ, 1979, Nakladatelství Svoboda). Díla standardně procházejí recenzemi v hlavních finskošvédských tiskovinách a následně v nich vyvolají několik dalších diskusí, přičemž největší polemika vzniká na počátku roku 1976 po televizním vystoupení obou autorů.

K vysvětlení událostí podzimu roku 1975 a první poloviny roku 1976, týkajících se přijetí obou děl a polemik s nimi souvisejících, tato disertační práce s názvem "Debata Tikkanen - Kihlman. Preludium. Díla - přijetí - polemika" směřuje. Na rovině metodologické se jedná u tematického zpracování o tradiční metodu ad Jontes (pomocná otázka O ČEM), přičemž interpretace v prvé řadě jako generační revolty probíhá pomocí teorie literárního pole, vycházející z tzv. francouzské sociologické školy Pierra Bourdieua (pomocná otázka PROČ). Východiskem je v tomto smyslu též analýza finskošvédského literárního pole provedená na bázi výzkumu literární debaty z roku 1965 v licenciátní práci Trygveho Söderlinga.

V úvodních kapitolách jsou stručně načrtnuty rysy finskošvédské literatury jako literatury jazykové menšiny ve Finsku, především z hlediska problematiky finskošvédské identity, a další východiska v kontextu literární kritiky, literárních polemik a finskošvédského tisku.